

Vseskozi razodevajo prirodoslovno orientiranega raziskovalca, ki se sklicuje na tipološko metodo, katero na pr. ravno v zadnjem času posebno močno osporavajo v prehistorični arheologiji, kjer je imela nekako svoje zadnje zatočišče. Terminološke pobude, ki jih daje, so dragocene, in bi bilo res že čas, da se etnologija v tem oziru poboljša ter zedini glede enotnih terminov. (Isto pa velja tudi za etnografijo; prim. izraz »folclore«, ki ga nekateri nazivljejo demologija, str. 221, in ki je nejasen, morda deloma celo nepotreben.) Ta terminologija pa bo morala vsekakor izražati tudi historični značaj etnologije, na katerega posebno močno opozore ravno taka dela kot je pričujoče, ki je prav zaradi svoje drugačne usmerjenosti tehten dokument.

R. Ložar.

Vid Balenović: *Etnologija* za više razrede srednjih i sličnih škola. Zagreb 1940. Izdanje Naklade školskih knjiga i tiskarnica banovine Hrvatske, Str. 304 + 22 prilog.

V Hrvatski, kjer je zanimanje za vaško kulturo izredno razvito, je bila zadnji čas v več razredih srednjih šol uvedena etnologija z etnografijo. Da bi nadomestila ne najboljšo Erdeljanovićevo Etnologijo (v cirilici), je izšla pričujoča Etnologija. Dasi ni popolna, je vendar razveseljav pojav. Z definicija etnologije omogoča realno zvezo z domačo etnografijo: »Etnologija (narodoznanstvo ili kulturna antropologija) je znanost, koja proučava život svih naroda i traži općenite kulturne pojave i povjesni slijed njihovih oblika.« Splošna etnologija je obravnavana na 96 straneh in dobro ilustrirana. Najobsežnejši je tretji del: Pregled etnografije Hrvata s kratkim osvrtom na srpsku i slovensku (113—316). Slovenci smo zastopani v razvoju etnografije z Novicami, Slovenskim glasnikom, Valvasorjem, Miklošičem, Barletom, Navratilom in Murkom, kar je vsekakor prepovršno, saj niso omenjena niti etnografska glasila. Zelo dobro pa se bodo mogli Hrvatje poučiti o lastni ljudski kulturi (obilo slik!). Dodana je tudi bibliografija važnejših del ZNZO in lepa zbirka narodnega blaga (221—303). V prilogah so prikazane hiše, noše, tkanine, pirhi in preslice, kjer se je pa pri podpisih vrinilo nekaj stvarnih napak.

V. Novak.

Paolo Toschi, *Guida allo studio delle tradizioni popolari*. Roma 1941, Edizioni Italiane.

Pričujoči vodič k študiju etnografije je sicer namenjen italijanskim študentom te znanosti kakor tudi zbiralcem in ostalim etnografskim amaterjem, vendar pa vzbuja tudi naše zanimanje zaradi splošnih pogledov, zaradi prikaza tudi izvenitalijanske literature in končno zaradi danih navodil. Iz knjige spoznamo tudi stanje in stopnjo ital. etnografske znanosti. Gotovo Italija v tej panogi ni vodilna dežela; pač zaradi vmesnih dob, ko tozadevno udejstvovanje ni bilo pomembno; šele v zadnjem času naraščajoče zanimanje za ljudsko kulturo je prineslo nove sadove, izmed katerih moramo omeniti nekatere nove poglede (Vidossi) na te probleme, ki bodo morda tudi v drugih deželah našli odmev.

Avtor Paolo Toschi, univerzitetni profesor v Rimu, je s knjigo imel namen prikazati dosedanje udejstvovanje ter tako usmeriti študij na nova, doslej neraziskana polja. Knjiga po vsebini nekako razpade na dva dela. Prvi, splošni in teoretični del obsega prva štiri poglavja, med katerimi nas posebno zanimata drugo in četrto. Med splošnimi vprašanji omenja strokovno terminologijo in predvsem naziv znanosti sploh. Ker stopa ravno terminologija tudi pri nas vedno bolj v ospredje, ko si bomo morali v tem